

Trektocht.

We waren met niet veel (6) maar toch was het weer plezant.

De tocht ging door in de buurt van Domburg: leuke stadjes, polders, duinen, zee, het Veerse meer...

Na de wagens op de camping achtergelaten te hebben onder de hoede van de jonge boerin/uitbaatster togen we op weg. Voor alle zekerheid vroegen we aan Eddy, de uitstippelaar, hoeveel kilometer het die dag zouden zijn en steevast begint Eddy zijn antwoord dan met: "Normaal gezien...". Normaal gezien zouden het er dus 23 zijn. Maar het was hier zoals bij de beenhouwer een ietsje meer: 27 km. Gelukkig is Zeeland nogal vlak. Buiten het pad door de duinen en hier en daar een dijk is het land zo plat als een pannenkoek. Onze picknick aten we op de Hoge Hill in Domburg vanwaar een panoramisch zicht over Zeeland.

Eddy maakte van de gelegenheid gebruik om een paar vragen op te lossen van de internationale GPS speurtocht. Eén van die vragen was: uit hoeveel vijzen bestaat de bank in het bos. Die vijzen moesten dus geteld worden en dat daar een huishouden met twee kinderen zat op te picknicken mocht geen hinder vormen. (zie foto)

Het weer die dag viel nog mee. We hebben zelfs de zon gezien en pas tegen de avond nog tijdens het opstellen van de tentjes in het malse gras begonnen de onweerswolken te dreigen.

Eten deden we in een restaurant in de nabijheid. Binnen zat het stampvol en het was er snikheet maar buiten was het fris en was er nog plaats onder een parasol. Daar werden we tijdens het eten vergast op een spectaculaire lichtshow gevormd door de honderden bliksems boven land en zee. Spannend werd het toen het echt begon te regenen en tot onze ontsteltenis de eerste dikke druppels zich onderaan de parasol begonnen te vormen. En we waren nog maar net begonnen met onze hoofdschotel. Maar door een of ander wonder van de natuur gleden al die druppels naar de buitenkant van de parasol en bleven wij kurkdroog.

's Nachts bij het tentwaarts keren werd nog even een fotosessie in het donker gehouden op een rode tractor.

De nacht zelf bleef het droog alhoewel mijn tentge daar niet van overtuigd was. Om even een gedwongen luchtje te scheppen wrong hij zich in het kleine tentje met veel moeite in zijn regenjas, waarschijnlijk in de sakkerend waarom hij toch zijn laarzen niet had meegenomen. Eenmaal buiten bleek het niet ruise van de regen maar het ruisen van de bladeren van de bomen te zijn.

De volgende dag (20 km of een ietsje meer, normaal gezien) trokken we rond het Veerse meer. Een vee zou ons 's namiddags om 15 u terug naar Veere brengen. We waren veel te vroeg aan de aanlegste. Op het uurrooster konden we lezen dat de boot van onder voorbehoud was. Spannend. Na lang wachtend gezeten in het gras van de jachthaven konden we de boot aan de overkant zien vertrekken. In een grote S voer hij ons klink voorbij. De moed zank ons in de schoenen. Moesten we nu de hele weg te voet terug? Maar toen kwam er een kleiner bootje opdagen. Eenmaal aangemeerd zei Leon vermetel tegen de schipper: "ge zijt te laat!" Waarop die pareerde met tirade over Belgen en over pilsjes pakken. We hadden van de ganse dag nog geen pint gezien! Zelfs de taverne van de jachthaven was gesloten. Daarom dat we heel de tijd in gras hebben moeten zitten wachten. Na aankomst in Veere was het nog een 7 km stappen en werd ook deze 19de trektocht afgesloten. (Foto's op website)

Albert, weer grootvader geworden, grabbelde tijdens de laatste bestuursvergadering naast zijn halflege pint. Zij viel kletterend tegen de grond. Hij ging in het café een blik, borstel en opneemvord halen om de boel op te kuisen. Bovendien had hij een nieuwe volle pint bij. "Gekregen als ik de boel zelf wou opkuisen," zei hij triomfantelijk. Hij heeft opgekuist en de vergadering kon verder gaan zij het met af en toe geknars of gerinkel van glasscherven die er nog lagen. Benieuwd hoeveel bijna lege pinten er volgende vergaderingen nog gaan sneuvelen!?

